

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România 35 lei
6 luni 18 „
3 luni 9 „
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 1698

SUMAR

Revoluțiune și evoluțiune, de d-l Anibal Teodorescu ;
JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de casație s I: Ion Vrășmoșu ș. a. cu Vasile Procopovici ;
Idem s. III: Minist. de Finanțe cu Maria V. C-tin ;
Trib. comercial Ilfov: Alfred Grünberg contra lui Adolph Marcovici ;
Tribunalul Bacău: Frații Nacionici cu Fiscalul ;
Jud. ocolului Câmp (Buzău). Ștefan Mitrea cu Tinca G. Anton ;
Comisiunea de apel a Capitalei pe 1907: Fiscalul cu Em. Calavrezo.

Revoluțiune și evoluțiune

*Ei iarăși vor veni să-î prade grâul.
Și, dacă-î lași Tu, Doamne-așa mereu,
Din mâna cui să simt'aceștia frâul ?
De ce n'ai spus și aceasta, Doamne-al
meu ?
Tăcut, Tu poate n'grămădești mânia ?
Ori poate, vai, deși ești Dumnezeu.
Nu știți nimic ce-amar e 'n România?*

(G. Coșbuc, Sămănătorul, No. 17-18, 1907)

Arătam într'un număr trecut al acestei reviste, (1) că progresul pe care l'am realizat în ultimele decenii, de când am început să pășim spre o nouă formă de viață politică și socială, este un progres cu totul unilateral, căci el nu a profitat de cât păturei poporului cea mai puțin importantă, și spuneam că chestiunea țărănească, prin însemnătatea din toate punctele de vedere a clasei la care ea se raportă, este adevărata chestiune socială, aceia care ar trebui să preocupe în cel mai înalt grad toate spiritele cugetătoare și să miște toate energiile noastre.

De atunci însă, evenimentele s'au precipitat în așa chip, peste întreaga clasă agricolă a Țării Românești, a bătut un vânt atât de puternic și de vijelios, în cât cu totul alta este înfățișarea acestei chestiuni astăzi, când liniștea domnește din nou de cât când scriam articolul de mai sus.

(1) No. 19 din 8 Martie, 1907.

Pornită din părțile nordice ale Moldovei, agitația țărănimei s'a coborât cu o iuțea de necrezut peste Milcov, a sărit două județe și a cuprins în câte-va zile întreaga țară până la Porțile de Fier. Manifestările ei nu au fost pretutindeni aceleași, căci pe cât timp în Moldova această mișcare a avut, cu foarte rare excepțiuni, caracterul unei simple protestări contra unei stări de lucruri, ce nu mai putea dăinui, în Muntenia agitatorii au ajuns la fapte, au pus mâna pe topoare, au distrus, au dat foc la averi și au ucis. La un moment dat, panica devenise atât de mare în cât se credea că nici un colțisor de țară nu va scăpa de urgie și că cu toții vom ajunge ceasul să ispășim păcatele făcute și nefăcute. Partidul conservator a fost nevoit să se retragă de la cârma țării pentru a face loc celui liberal, care prin indoita sa acțiune, pacinică—manifeste, apeluri, circulări, povețe, etc.—și violentă—forța armată—a reușit să aducă într'un timp foarte scurt liniștea și siguranța. Și... de ceia ce ne-a fost teamă am scăpat, iar revolta și anarhia au trecut ca un vis urât.

Ei bine, mișcarea agrară constituie oare, cum mulți au crezut, un pas înapoi pentru Țara Românească, sau din potrivă unul înainte în mersul nostru evolutiv început de aproape o jumătate de veac și accentuat atât de mult în ultimul timp?

Iată ce ne propunem să cercetăm în articolul de față.

* * *

Viața morală și materială a clasei agricole se petrece în niște condițiuni, cari sunt departe de a fi mulțumitoare.

Astăzi marea mulțime a țăranilor nu au pământul trebuincios, din care să 'și poată scoate hrana zilnică, și aceasta pentru că, în primul rând, pământurile date la 1864 și mai târziu apoi s'au împărțit ca moștenire până în prezent de cel puțin două ori, așa că micimea lor unită cu sistemul

culturei noastre extensive fac ca săteanul să fie nevoit a alerge în altă parte spre a găsi pământ; iar, în al doilea rând, pentru că la nici un moment dat nu s'au împroprietărit la noi toți agricultorii ci au rămas în totdeauna aproape jumătate din numărul lor fără pământ de cultură. (Ne vom dispensa de cifre și de prea multe detalii, pe cari le au dat atâtea pene competente). Este suficient numai să spunem că la numărul țăranilor neîmproprietăriți se adaugă și acela — destul de mare de altfel — al acelora, cari de și împroprietăriți, dar sub presiunea nevoilor și a sărăciei se văd siliți să înstrăineze posesiunea pământurilor lor pe prețuri derizorii, eludând cu chipul acesta legea, ce avea în vedere interesele lor și lua măsură ocrotitoare.

În asemenea condițiuni, goniți de foame și de perceptor, cei «*peste un milion de țărani cu mai puțin de trei milioane de hectare*» sunt nevoiți să alerge la cei «*o mie de latifundiați cu mai mult de patru milioane de hectare*» (2), ca să le ceară pământ. Utopiștii, în ignoranța lor, numesc acordul intervenit: *invoială agricolă* sau *contract agricol*. Ce ironie! A se vorbi de *invoială*, de acord de voințe, acolo unde condițiunile unuia — ale celui bogat — sunt primite fără discuțiune de cel sărac, pentru că nu are cum să facă altfel! Libertatea de a contracta devine iluzorie, căci cele două părți nu sunt nici odată pe picior de egalitate, astfel că contractul agricol, după chiar dreptul nostru comun, este viciat încă din capul locului prin lipsa de consimțământ.

Aceste triste împrejurări au făcut ca țăranimea să fie masa exploatată, prin excelență. În ultimul timp chiar, arendașii nici nu mai obicinuiău a se interesa atât de mult de întinderea exactă a moșiei și de fertilitatea solului, cât numai de modul cum se fac invoelile. Pentru ei, țăranii deveneau acel element elastic, asupra căruia au avea să se resfrângă toate pierderile lor cauzate de condițiunile climaterice sau de fertilitate a solului — lucru ce explică urcarea nebunească a arenzilor din ce în ce mai disproporționate cu redevența pământului.

Vom aminti în treacăt numai câte-va exemple de aceste pretinse «*invoeli*» agricole.

O listă a administrației moșiei Mihălești din jud. Vlașca, proprietatea d-lui G. G. V., listă ce ne-a căzut din întâmplare în mână, pune față în față ceia ce datorește săteanul *Voicu Dumitru*, din comuna Buda, cu ceia-ce el a prestat său a

plătit. Socoteala este fățiș nedreaptă, căci iată cum i se face:

D E B I T		C R E D I T		
1 pog	ogor	16 lei	1 pog. ogor	8 lei
1 »	secerat și cărat	20 »	1 » secerat și cărat	12 »
1 zi	cu mâinele	2 »	1 zi cu mâinele	1 »

Lucrul s'ar părea cu neputință, într'atât este de revoltător nedreptatea lui; cu toate acestea el a existat în realitate; iar sârmanul Voicu Dumitru, om prost și nevoiaș, a trebuit să se supună; după lista făcută de proprietar; el, în loc să aibă a mai primi o diferență de 65 lei, rămâne încă dator 26 lei și totuși tace și muncește înainte, căci alt-fel nu ar avea ce mânca. Și câte zeci de mii nu vor fi fost în țara noastră ca Voicu Dumitru!

Pe de altă parte, printr'o curioasă anomalie, proprie mentalității românești, munca agricolă nu se plătește nici odată după prețul ei curent în momentul când se cere și se prestează, așa cum se face pretutindeni aiurea, ci după un alt preț — cu mult mai mic — fixat de proprietar într'un moment când țăranul, din cauza anotimpului, nu are ce munci și tot de odată nu are nici ce mânca.

Ast-fel, cine nu știe că în fie-care an, la începutul iernei, țăranii împinși de lipsă, căci mica provizie de porumb li s'a terminat deja de mult, își scumptează la *boier* munca din vara viitoare; lipsa lor se transformă pentru acesta din urmă într'un mare mijloc de exploatare a păturei muncitoare de la țară, într'un vecinic izvor de îmbogățire nedreaptă. Țăranul ia bani pe seceră, dar în loc să i se socotească prețul ce se plătește în mod obicinuit vara — cam vre-o 10 lei de pogon — din care i s'ar reține apoi o mică sumă reprezentând interesul banilor avansați, i se plătește pogonul cu 6 lei, ceia-ce înseamnă că lui i se ia pe 6 luni un scumpt de 66% sau că proprietarul își plasează banii cu o dobândă de 133% pe an (3).

A înșira aci toate nedreptățile, călcările de legi și suferințele ce le îndură țăranimea, cu toată importanța ei netăgăduită de factor principal în viața noastră economică, ar fi, pe de o parte, a da o întindere prea mare acestui paragraf al articolului de față, iar pe de alta, a repeta lucruri cari au început a fi cunoscute prea bine de publicul nostru cugetător. Modul de trai al țăranimei, grație unui complex de împrejurări nenorocite, cari fac vinovați tot de odată pe Stat, pe

(2) Radu Rosetti: *Pământul, sătenii și stăpânii în Moldova*, București, 1907.

Viața Românească, No. 1, Ianuarie 1907, C. S: *Cronica internă*.

(3) Vezi: Spiru C. Haret: *Chestia țărănească*, București, 1905, pag. 46 și urm.

proprietari și pe arendași, este departe, după cum am spus, de a fi mulțumitor și numai la noi se poate întâlni acel contrast isbitor între repede îmbogățire a exploatatorilor de pământ veniți de cele mai multe ori de peste hotare, din Galiția ori din țările balcanice, și între mizeria complectă în care zace populațiunea rurală, ce muncește moșiile celor dintâi.

(Va urma)

Anibal Teodorescu

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 28 Febraarie 1907

Președenția D-lui I. D U C A, Consilier

Ion Vrăjmașu ș. a. cu Vasile Procopovici

Pământ rural.—Condițiuni cerute pentru dobândirea unui pământ rural.—Dacă dascălii din comunele rurale pot dobândi pământ rural.—(Art. 1 din legea interpretativă a legei rurale din 1879)

Legea rurală din 1864 și cea interpretativă din 1879 cerând ca condițiune pentru dobândirea unui pământ rural, calitatea de sătean cultivator de pământ, n'a înțeles să excludă pe dascălii din comunele rurale, cari ocupă în mod cu totul secundar și chiar vremelnic asemenea funcțiuni, când se poate constata că principala lor ocupațiune este cultivarea pământului.

Decizia No. 76/907. — Respins recursul făcut de Ion Vrăjmașu ș. a. contra sentinței tribunalului Roman No. 29/906, dată în proces cu Vasile Procopovici.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Aurel Comănescu în dezvoltarea motivelor de casare.

Pe d-l avocat Dobrescu în combateri.

Deliberând,

Asupra motivelor de casare invocate :

I. «Greșită interpretare a art. 1 din legea din 9 Februarie 1879 care interpretează legea rurală de la 15 August 1864 prin faptul că tribunalul consideră pe intimat că ar fi având dreptul de a dobândi pământ clăcășesc, deși recunoaște că a avut și are funcțiunea de dascăl, pe când după articolul citat n'au drept să dobândească pământ clăcășesc de cât cultivatorii sătenii acei ce au meseria de cultivatori de pământ și nu au pământuri, pe când intimatul nu are asemenea meserie și recunoaște că a cumpărat de la Stat un lot de 5 hectare de vre o 9 ani, ceia ce tribunalul n'a discutat, comițând prin aceasta și o omisiune esențială».

II. «Exces de putere, și violarea art. 123 Pr. civilă prin aceea că tribunalul a invocat motivul că facultatea de a primi moștenirea rămasă de la def. Ion Ardeleanu zis Vrăjmașu s'ar fi prescris conform art. 700 C. civil, motiv neinvocat de intimat, contra principiului de drept că tribunalul nu se poate pronunța de cât după cele alegate și probate de părți, ba mai mult, n'a ținut seamă de actele aflate la dosar, prezentate de părți și nici n'a arătat pe scurt cuprinsul lor conform art. 123 Pr. civ. din care cauză a admis în mod greșit prescripțiunea dreptului de acceptarea moștenirii de 30 ani, deși din

extractul de moarte aflat în dosarul cauzei eliberat de Primăria comunei Roșiori sub No. 537/905 se constată că Ion Ardeleanu autorul nostru a murit în anul 1882, că deci nu sunt de cât 23 ani de când s'a deschis succesiunea, comițând prin aceasta și o grosieră eroare de fapt».

Având în vedere sentința supusă recursului din care se constată că recurenții de azi, în calitate de nepoți de văr ai defunctului Ioan Ardeleanu zis Vrăjmașu, au revendicat de la intimatul Vasile Procopovici 20 părșini pământ dat după legea rurală din 1864 numitului defunct, și pe care pământ pârătul 'i deține fără nici un drept; că instanțele de fond, au respins acțiunea ca neîntemeiată;

Considerând că tribunalul constată în fapt că intimatul Vasile Procopovici, sătean, cultivator de pământ, a dobândit proprietatea pământului în litigiu prin prescripțiunea de 30 de ani;

Considerând că legea rurală din 1864 și cea interpretativă din 1879, cerând ca condițiune pentru dobândirea unui pământ rural, calitatea de sătean cultivator de pământ, n'a înțeles să excludă pe dascălii din comunele rurale, cari ocupă în mod cu totul secundar și chiar vremelnic asemenea funcțiuni, când se poate constata în fapt că principala lor ocupațiune este cultivarea pământului;

Considerând că astfel fiind, și întru cât s'a dovedit că intimatul Vasile Procopovici sătean, cultivator de pământ, ar fi avut mai mult ca 5 hectare, cât putea avea în baza legei rurale, dânsul a putut dobândi prin prescripție pământul în litigiu;

Considerând că din momentul ce sentința atacată se menține pe constatarea prescripției de 30 ani, în favoarea intimatului Vasile Procopovici, devine inutil a se mai discuta și cesțiunea care face obiectul motivului al doilea de casare, pe care se mai întemeiază tribunalul pentru pronunțarea sentinței atacate;

Considerând că astfel fiind, recursul este neîntemeiat; Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența din 12 Aprilie 1907

Președenția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Ministerul de Finanțe cu Maria V. Constantin personal și ca tutricea a minorilor săi fii.

Pensie.—Infirmitate.—Constatarea ei de către comisiunea prev. de art. 27 din lg. pensiilor din 1902.—Cerere făcută Ministerului în termen de 3 luni de la accident. — Omisiunea Ministerului de a convoca comisiunea.—Dreptul părții în acest caz de a se folosi de orice mijloace de probație după dreptul comun pentru a stabili infirmitatea.

Art. 27 din legea pensiunilor din 1902 pune obligațiune aceluia ce reclamă o pensie pentru infirmitate, de a face o cerere pentru convocarea comisiunii medicale în termen de trei luni de la accident, rămânând ca Ministerul să o convoace, fie din oficiu, fie după stăruința părții interesate.

Faptul că cine-va a cerut Ministerului, în lăuntrul termenului de 3 luni, să dispue cele legale, este suficient, pentru a provoca numirea comisiunii din partea Ministerului, nefind nevoie ca petiționarul să ceară în mod special și în termenii sacramentali convocarea acelei comisiuni.

Dacă, cu toate că s'a cerut în termen de 3 luni convocarea comisiunii prevăzute de art. 27

din legea pensiunilor, Ministerul totuși a omis a îndeplini formele legale pentru formarea aceleiași comisiuni, nu se poate imputa nimic părții, care a făcut tot ce depindea de dânsa pentru a obține realizarea dreptului său la pensie. În asemenea împrejurări, partea nu poate fi lipsită de dreptul ce îi acordă legea la pensie, din cauza unui fapt imputabil Ministerului de Finanțe, și deci dânsa poate să invoce și să se folosească de orice mijloace de probațiune după dreptul comun, (marturi, certificate, etc.) pentru stabilirea împrejurărilor care determină natura, cauzele și urmările infirmității ce deschide dreptul la pensie.

Deciziunea No. 136/907.—Respins recursul făcut de Ministerul de Finanțe contra deciziunii Curții de apel din Galați S. II cu No. 45/906, dată în proces cu Maria V. Constantin.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat Zăuceanu din partea Ministerului de Finanțe și pe d. avocat P. Borș din partea intimatăi Maria V. Constantin.

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat :

«Violarea art. 5 și 27 din legea generală de pensii.

«Curtea de apel din Galați prin deciziunea atacată cu recurs liquidează drepturile la pensie ale d-nei Maria V. Constantin pe baza art. 3 litera a din legea generală de pensii, adică pentru cauze de infirmități dobândite de soțul ei în timpul și din cauza serviciului. Pentru a stabili însă natura, cauzele și urmările infirmității care deschide acest drept de pensie Curtea se întemeiază pe certificate liberate de autoritatea unde funcționarul a servit și de medici precum și pe depozițiunile martorilor admiși și audiați de dânsa în instanță.

«Procedând astfel Curtea violează dispozițiunile art. 5 și 27 din legea generală de pensii care prescriind că cauzele, natura și urmările rănilor și infirmităților nu se pot dovedi de cât prin comisiunile medicale compuse și convocate conform art. 27 ; exclude cu desăvârșire în această privință nu numai proba cu martori și orice altă probă de drept comun, dar și puțința de a acorda pensie pentru infirmitate în lipsa avisului comisiunii medicale».

Având în vedere că din decizia Curții de apel din Galați, S. II, cu No. 45 din Decembrie 1904, încetând din viață, în orașul Galați, conductorul poștal Vasile Constantin, după un serviciu de 19 ani, 5 luni și 23 zile, văduva sa, Maria Constantin, intimata de azi, a cerut Ministerului de Finanțe, prin petiția din 1 Martie 1905, la care a alăturat toate actele necesare, să-i se stabilească pensia cuvenită ei și minorei Ana V. Constantin, pe baza art. 3 din legea pensiilor din 1902, de oarece soțul ei a încetat din viață, din cauza unei boli infecțioase căpătate în exercițiul funcției și din cauza serviciului de conductor la oficiul telegrafo-poștal din Galați ;

Că, Curtea de apel din Galați, judecând apelul făcut de Maria Constantin, i-a admis în totul cererea și i-a recunoscut o pensie de 96 lei și 92 bani, cu începere de la 25 Decembrie 1904, pe temeiul art. 3 din legea pensiunilor din 1902, constând în fapt că moartea soțului ei a fost provocată de o boală căpătată în timpul și cu ocazia serviciului ;

Considerând că instanța de fond, pentru a face această constatare, se întemeiază pe certificatul Direcției Generale a Poștelor, dat pe baza referatului oficiului din Galați, pe certificatul medicului curant al decedatului și pe depunerile de martori ;

Considerând că Ministerul de Finanțe s'a opus la admiterea acestor mijloace de probațiune, invocând dispozițiunile art. 27 din legea pensiilor, care prevede că infirmitățile se vor constata de o comisie medicală, compusă în modul arătat de acel articol, care comisie se va convoca cel mult până în 3 luni de la accident fie din oficiu, fie după cererea interesatilor, sub pedeapsa pierderii drepturilor ce decurg din infirmitate ; și că, după modificarea din 9 Martie 1904, care prevede cazul când funcționarul a murit din accident, comisiunea medicală se va înlocui printr'o comisie compusă din un delegat al Casei pensiilor, din Procurorul Tribunalului local, împreună cu medicul și un delegat al autorității căreia aparține funcționarul ; că întru cât intimata nu a făcut cerere formală Ministerului de a convoca comisiunea în lăuntrul termenului de trei luni, susține Ministerul, apoi dânsa a decăzut din dreptul ce decurge din infirmitate ;

Având în vedere că Curtea de apel a înlăturat această obiecțiune a Minist. de Finanțe, iar Ministerul invoacă azi ca motiv de casare tocmai această împrejurare ;

Considerând că art. 27 în adevăr pune obligațiune aceluia ce reclamă o pensie, de a face o cerere pentru convocarea comisiiei medicale, în termen de trei luni de la accident, rămânând ca Ministerul să o convoace fie din oficiu, fie după stăruința părții interesate ;

Considerând că din decizia supusă recursului se constată în fapt că intimata a adresat cererea Ministerului de Finanțe pentru a fi așezată la pensie la 1 Martie 1905, adică în lăuntrul termenului de trei luni de la accident, conchizând prin cerere ca Ministerul să dispue cele legale ;

Că această cerere făcută Ministerului de Finanțe era suficientă pentru a provoca numirea comisiunii din partea Ministerului, nefiind nevoie ca petiționara să ceară în mod special și în termenul sacramental convocarea aceleiași comisiuni ;

Considerând că odată ce este constatat că o asemenea cerere a fost făcută în termenul de trei luni de la accident, Ministerul era dator chiar din oficiu conf. art. 27 din legea pensiilor, să convoace comisia ;

Că, dacă Ministerul a omis a îndeplini formele legale pentru formarea comisiiei respective, nu se poate imputa nimic intimatelor, care a făcut tot ce depindea de dânsa și tot ce i-a stat în puțință pentru a obține realizarea dreptului ei la pensie ;

Că, în asemenea împrejurări, dânsa nu poate fi lipsită de dreptul ce îi acordă legea la pensie, din cauza unui fapt imputabil Ministerului de Finanțe, și deci intimata a putut să invoce și să se folosească de orice mijloace de probațiune după dreptul comun, pentru stabilirea împrejurărilor care determină natura, cauzele și urmările infirmității ce deschide acest drept la pensie ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

TRIBUNALUL COMERCIAL ILFOV

Audiența dela 31 Martie 1907

Președenția D-lui A. L. NICOLAU, Membru

Alfred Grünberg contra lui Adolf Marcovici

Sentiința No. 348

Insignele sau emblemele unui stabiliment comercial.— Proprietatea legiuită a comerciantului.— Dreptul judecătorilor ca ținând seama de natura și caracterul comerțului, de numele și proprietatea unui magazin și de clientela ce are, să decidă dacă două magazine ce au aceeași emblemă poate produce confuzia în spiritul cumpărătorilor.

1. Insignele sau emblemele unui stabiliment comercial sunt o proprietate legitimă, ca ori și ce alt obiect de proprietate, așa că uzagiul ne-

întrerupt și fără turburare ce un comerciant a făcut în tot timpul comerțului de o insignă sau emblemă, constituie în profitul său un fel de posesiune de stat, sau cel puțin o proprietate privată comercială, a cărui folosință exclusivă, nu ar putea valabil să-i fie contestată;

2. Atât în doctrină cât și în jurisprudență, este constant, că proprietatea insignei comerciale nu poate avea ca limite acelea ale localității unde se găsește instalat fondul comercial; aceasta fiind o cestiune de fapt rezolvată în mod suveran de judecătorii, care trebuie să țină seamă de natura și caracterul comerțului, de numele și de importanța magazinului, precum și de clasa cumpărătorilor cari formează clientela.

S'au ascultat: din partea reclamantului d-l avocat Bilciurescu iar din partea pârâtului d-l avocat St. Cihoski.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de d-l Adolf Grünberg, prin petiția înregistrată la No. 3717/907, contra d-lui Adolf Marcovici, prin care se ține a fi obligat să desființeze și să ridice dela prăvălia sa de mercerie din calea Dudeștii 61, emblema și firma «La Ruleta de aur», pe care a adoptat-o, să plătească 5000 lei ca daune interese pentru pagubele ce i-a cauzat de la adoptarea acestei firme și până azi și câte 100 lei pe zi cu începere dela 30 Noembrie 1906 de când l'a somat să desființeze firma și emblema în cestiune, până ce o va desființa, cu execuție provizorie;

Având în vedere susținerile părților;

Având în vedere că reclamantul susține că având marca magazinului său, «La ruleta» pârâtul pe lângă această emblemă a mai adoptat și cuvântul de «aur», și cum comerțul este similar, produce confuziune în spiritul comercianților și deci îi cauzează daune;

Având în vedere că importă în primul rând, de a nu confunda chestiunea firmelor înscrise, a mărcilor de fabrică și a desemnurilor, reglementate prin legi speciale, cu cea a emblemelor, insinelor și a concurenței deloiale care, de și intrând sub denumirea generică de proprietate industrială, sunt reglementate însă de principiul general pus în art. 998 și 1000 codul civil unde își găsește protecțiunea și sancțiunea;

Că dacă aceste din urmă sunt coprinse de ordinar sub denumirea de proprietate industrială, aceasta se face printr-o simplă inadvertență și care se explică din cauza asemănării cu cele l'alte. Emblemele, insignele etc. sunt simple semne de fantezie grație cărora se desemnează publicului într'un mod mai mult sau mai puțin eficace și caracteristic, mărfurile expuse spre vânzare și exploatare în comerț; aceste semne servă mai cu seamă a indica publicului origina, natura, calitățile particulare ale mărfii, permite clienților atrăgându-le și reținându-le atențiunea, să distingă și să recunoască mai ușor magazinele de același fel ale diversilor fabricanți și comercianți; ele sunt o ornamentațiune exterioară care individualizează magazinul;

Având în vedere că legiuitorul a voit numai, și cu drept cuvânt, să asigure loialitatea faptelor comerciale. onestitatea și legitimitatea concurenței, dar n'a voit să garanteze într'un mod exclusiv și abstracție făcând de ori ce exercițiu industrial sau comercial, folosința semnelor distinctive, cu alte cuvinte nu a creat o proprietate exclusivă; că un comerciant poate să adopte un semn pus de altul, dar într'o ramură de comerț deosebită, ba chiar în aceeași ramură, însă într'un alt oraș sau cel puțin într'un alt cartier al orașului;

Că usagiul abuziv, usurpațiunea semnului emble-

matic, nu sunt pedepsite de cât atunci când ele constituie manopere, acte ale căror scop este de a deturna clientela, de a profita fără drept de reputația unei case de comerț; uzagiul reprehensibil constituie concurența deloială;

Având în vedere că, pentru ca emblemele sau insignele să fie susceptibile de protecțiune, trebuie să îndeplinească 2 condițiuni: *specialitatea lor și prioritatea de procesiune* din partea comerciantului și, în adevăr, insigna sau emblema nu sunt obiectul unui drept exclusiv, de cât numai dacă consistă în semne arbitrale sau speciale care să distingă bine stabilimentul comercial de altele de același gen, iar nu în simplă indicațiune a naturii comerțului care se face sau în expresii și semne devenite generice din cauza frecvenței lor întrebuițări ca embleme în comerț; iar proprietatea insignei emblematice se câștigă de obicei prin înțâetatea posesiei, bine înțeles a posesiei efective capabilă de a face cunoscut publicului acea insignă;

Considerând că, în speță, reclamațiunea nu atinge marca de fabrică nici firma comercială ci numai emblema de fantezie ce comercianții atarnă deasupra prăvăliei pentru a le desemna mai cu ușurință publicului;

Considerând, în drept, că insigna sau emblema unui stabiliment comercial sunt o proprietate legitimă ca ori și ce alt obiect de proprietate, că acest principiu este necontestat, că emblema «La ruleta» aparține azi reclamantului Adolf Grünberg în virtutea usagiului constatat ce acesta a făcut până în prezent, precum și a reclamării de către Tribunalul de Comerț unde firma a fost înscrisă cu această emblemă, căci, în adevăr, reclamantul Grünberg s'a servit de această insignă (emblemă) mereu și fără întrerupere în toate actele exploatarei sale și în relațiunile cu terții;

Considerând că usagiul neîntrerupt și fără turburare ce Adolf Grünberg cel d'întăiu, în tot timpul, a făcut în comerțul său de mercerie (lingerie) de titlul și emblema «La ruleta» constituie în profitul său un fel de posesiune de stat, sau cel puțin o proprietate privată comercială a cărui folosință exclusivă nu ar putea valabil să-i fie contestată;

Considerând că între cele două embleme este identități și că de altfel acest punct nici nu se contestă;

Că, prin urmare, în drept, termenul «La ruleta» poate fi revendicat de reclamantul comerciant;

Având în vedere că este constant în doctrină și jurisprudență că proprietatea insignei comerciale (emblemă) nu poate avea ca limite acelea ale localității unde se găsește instalat fondul (sediul) comercial; aceasta fiind o cestiune de fapt rezolvată în mod suveran de judecătorii care trebuie să țină seamă de natura și caracterul comerțului, de numele și de importanța magazinului precum și de clasa cumpărătorilor care formează clientela sa;

Considerând că în speța supusă judecății Tribunalului, magazinul «La Ruleta» al reclamantului, este de mare importanță, își are sediul situat în str. Bărăției, adică într'un cartier central al Capitalei, își are clientela compusă dintr'o clasă socială și cu dare de mână, posedă articole de oare care finețe, și mai cu seamă de proveniență străină; că din contră, magazinul defendentului este de mică importanță, se află, situat într'un cartier depărtat, excentric al orașului, cu articole grosolane, și cu o clientelă compusă aproape exclusiv din săteni;

Că astfel fiind, nu se poate susține un singur moment că s'ar produce confuziune în spiritul clienților celor două magazine, dat fiind natura și caracterul comerțului, situația magazinului și mai cu seamă faptul că clienții acestuia din urmă magazin aparțin unei clase diametral opuse aceleia care formează clientela generală și obișnuită a magazinului reclamantului;

Că, dar, titlul sub care casa de comerț (prăvălia) a pârâtului figurează și se anunță publicului nu poate constitui o confuziune reală și care ar fi de natură a

vătămă interesele casei comerciale reclamante, și deci această denumire nu a fost aleasă de pârât spre a face concurență deloială reclamantului;

Pentru aceste motive redactate de d-l judecător Nicolau, Tribunalul, respinge etc., etc.

(ss) Al. Nicolau, N. Steriadi

Grefier, (s) Rizu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BACĂU

Audiența de la 18 Ianuarie 1907

Președinția D-lui DIONISIE IONESCU, Jude de Ședință

Sentiința No. 35

Legea asupra înființării taxei de 30 bani pe decaltru de vin din 1 Aprilie 1905. — Dacă această taxă se putea percepe cu efect retroactiv de la depunerea proiectului în Cameră sa de la promulgarea legii.

Nici un impozit nu se poate percepe fără o lege votată de ambele corpuri legiuitoare și sancționată de șeful Statului; că dacă în unele cazuri se obișnuște de legiuitor, pentru a evita fraudele din partea unor comercianți lipsiți de scrupul, a da unor asemenea legi, efect retroactiv, cu dreptul pentru Guvern a încasa impozitul înființat de la depunerea mesagiului pe biuroul Camerei, aceasta însă trebuie să fie coprinsă în mod expres în proiectul de lege supus aprobării corpurilor legiuitoare, și legea să fie votată cu această mențiune.

Ast-fel, întru cât legea din 1 Aprilie 1905 care înființează o taxă de 30 bani pe decaltru de vin, în folosul statului, nu cuprinde o asemenea dispoziție, cea taxă nu se poate percepe de cât de la promulgarea legii.

Tribunalul deliberând:

Având în vedere apelul făcut de frații Naciovică, comercianți din orașul Ploești, prin reprezentantul lor Stelian Naciovică, contra deciziunii No. 19710 din 24 Noembrie 1905 a Administrației financiare Bacău;

Având în vedere că prin această decisiune, s'a respins ca nesusținută contestația făcută de apelanții, înaintea acestei Administrații, contra urmăririi ce li se făcea de percepătorul fiscal al Circ. I Ploești, pentru încasarea sumei de lei 445.20, convenită statului ca taxă de 30 bani pe decaltru de vin, în virtutea legii din 1 Aprilie 1905, asupra cantității de 14840 litruri de vin, cumpărată de numiții comercianți din comuna Cleja, jud. Bacău, în ziua de 1 Aprilie 1905 și expediată la Ploești prin gara Faraonă în ziua de 3 Aprilie 1905;

Având în vedere că contestatorii, înainte de facerea contestației, au depus suma pentru care erau urmăriți, conform art. 19 din legea de urmărire, după cum aceasta rezultă din chiar textul deciziunii atacată cu apel;

Considerând însă că apelanții pretind, că taxa de 30 bani pe decaltru de vin, nu a intrat în vigoare de cât de la 1 Aprilie 1905; că dânsii au cumpărat și ridicat vinul din comuna Cleja acest județ, încă de la 28 Martie 1905, pentru care, a și plătit agentului fiscal, taxa fondului comunal, singură atunci în vigoare și agentul i-a liberat chitanța de încasarea acestei taxe în sumă de lei 890.40, socotită a 6 bani fondul comunal pentru litru de vin, la cantitatea de 14840 litri; că dar, urmărirea exercitată în contra lor și încasarea sumei de lei 445.20, le-a fost făcută pe nedrept, de oare-ce în momentul

cumpărării și ridicării vinului din comuna Cleja, taxă de 30 bani pe decaltru de vin nu exista în folosul statului;

Că este adevărat, că agentul de percepție liberând această chitanță i-a dat o dată posterioară de 1 Aprilie 1905; de oare-ce condicile cele vechi fiind în acel moment închise, chitanța i-a fost liberată din condicile cele noi, cari urma să fie întrebuițate cu începere de la 1 Aprilie în'ainte, așa în cât, i-a dat data de 1 Aprilie 1905, de și încasarea taxei a fost făcută în ziua de 28 Martie 1905; că pentru dovedirea acestor împrejurări de fapt, apelanții au cerut și Tribunalul le-a admis proba testimonială;

Având în vedere că din depunerea marturului Ilie Negoită, ascultat astăzi sub prestare de jurământ, de către Tribunal și care este chiar agentul de percepție, care a încasat taxa fondului comunal apelanților, rezultă în fapt: că în adevăr, vinul a fost cumpărat și ridicat din comuna Cleja de către apelanți, după ce a plătit taxa fondului comunal, în ziua de 28 Martie 1905; că dacă chitanței ce le-a liberat, i-a dat data de 1 Aprilie și nu aceea de 28 Martie 1905 când a perceput taxa, aceasta a făcut-o din cauză, că în acel moment condicile cele vechi erau închise, în urma vărsării ce făcuse la Casierie în ziua de 25 Martie 1905 și n'avea cu dânsul de cât condicile cele noi, care trebuiau să fie întrebuițate numai cu începere de la 1 Aprilie 1905; că întrebând pe percepător la telefon, cum să procedeze, acesta i-a dat ordin să încaseze taxa, dar recipisa să i-o dea din condicile cele noi și cu data de 1 Aprilie 1905;

Că față cu depunerea acestui martor, atât apelanții cât și reprezentantul fiscalului, au renunțat la ascultarea celor-lalți martori;

Având în vedere că stabilit fiind cu depunerea acestui martor, care este chiar agentul fiscalului, care a încasat taxa fondului comunal și a liberat chitanța No. 15 din 1 Aprilie 1905, că cantitatea de 14840 litruri de vin, supusă acum și taxei de 30 bani decaltru în folosul statului, a fost cumpărată și ridicată din comuna Cleja de apelanți în ziua de 28 Martie 1905, când nu era în vigoare de cât taxa de 60 bani, fond comunal la decaltru de vin, care a și fost încasată, — pe nedrept și în mod ilegal, apelanții sunt urmăriți astăzi și pentru taxa de 30 bani în folosul statului, de oare-ce legea prin care s'a înființat și această taxă n'a fost pusă în aplicare de cât posterior, pe ziua de 1 Aprilie 1905; că în ziua de 28 Martie 1905 această lege nici nu era încă votată de ambele corpuri legiuitoare;

Că, în adevăr, votul Camerei fiind dat în ziua de 25 Martie, acela al Senatului, n'a fost dat de cât în ziua de 31 Martie 1905 și legea sancționată și publicată în «Monitorul Oficial», chiar în ziua de 1 Aprilie 1905;

Că nu se poate pretinde, cum susține reprezentantul fiscalului, că această lege fiind de natură fiscală și având caracterul unui impozit de consumațiune, a intrat în vigoare încă de la depunerea mesagiului pe biuroul Camerei, de oare-ce nici un impozit nu se poate percepe fără o lege votată de ambele Corpuri Legiuitoare și sancționată de șeful Statului și, dacă în unele cazuri, se obișnuște de legiuitor, — pentru a evita fraudele din partea unor comercianți lipsiți de scrupule, — a da unor asemenea legi, efect retroactiv, cu dreptul pentru Guvern, de a încasa impozitul înființat, încă de la depunerea mesagiului pe biuroul Camerei, aceasta însă trebuie să fie cuprinsă în mod expres în proiectul de lege supus aprobării Corpurilor Legiuitoare și legea să fie votată cu această mențiune, căci alt-fel, taxele încasate numai în mod provizoriu, în intervalul de timp dintre depunerea proiectului și transformarea lui în lege, trebuie să fie restituite celor de la care au fost încasate; că întru cât legea din 1 Aprilie 1905, care înființează o taxă de 30 bani pe decaltru de vin în folosul statului, nu cuprinde o asemenea dispozițiune, ea nu se poate aplica de cât cu începere de la această dată în'ainte;

Că, pentru toate aceste motive, apelanții nu erau dator să plătească și taxa de 30 bani la decalitrul de vin, pentru cele 14840 litruri vin, cumpărate de dânsii din comuna Cleja în ziua de 28 Martie 1905 și, în consecință, urmărirea exercitată în contra lor pentru încasarea acestei taxe în suma de 455.20 lei, este nedreaptă și trebuie să fie anulată;

Că această sumă de lei 445.20, fiind deja depusă de apelanți odată cu facerea contestației și astăzi ea deținându-se fără cauză, urmează ca fiscul să fie condamnat să restituie apelanților taxa încasată pe nedrept.

Pentru aceste motive redactate de d-l Judecător de ședință Dionisie Ionescu, tribunalul admite apelul, etc.

(ss) Dionisie Ionescu; D. Golescu.

p. Grefier (s) St. Ciovernache

JUDECĂTORIA OCOL. CÂMP JUD. BUZĂU

Audiența de la 18 Iulie 1906

Carte de judecată No. 252

Pământ rural. — Femeia săteancă. — Dacă femeile sătenice cultivate de pământ pot dobândi pământ rural fie cu titlul gratuit, fie prin cumpărătoare. — (Art. 1 și 4 din legea rurală de la 1864 și art. 1 din legea interpretativă de la 1879).

Legea rurală, neschimbând ordinea succesiunilor, și neescluzând pe sătence de la moștenire fie testamentară fie ab intestat, a celui împroprietărit, de aci rezultă implicit că femeia săteancă poate dobândi pământ rural cu titlul gratuit; că nici un fapt de înalt ordin de stat n'a putut face pe legiuitor să împiedice pe femeia săteancă, cultivate de pământ să dobândească, fie chiar prin cumpărătoare pământ rural, cu atât mai mult prin testament.

Judecata,

Asupra acțiunii de față,

Ascultând pe părți în susțineri:

Având în vedere că din actele aflate la dosar și din debaterile urmate în cauză, se constată că Ștefan Mitrea a încetat din viață, că el a fost împroprietărit după legea rurală de la 1864 și că locul în litigiu este acel cu care numitul defunct a fost împroprietărit la 1864;

Având în vedere că din arătările părților reese, în mod evident, că Ștefan Mitrea a încetat din viață fără a lăsa descendenți legitimi;

Având în vedere că reclamații obiectează că, după dispozițiunile art. 4 și 7 al legii de la 1864 și art. 2 al legii interpretative de la 1879, săteanca nu poate dobândi prin testament teren rural și că acel ce testează unei sătence, dresează un act nul după art. 2 din legea de la 1879;

Având în vedere că chestiunea ce trebuie rezolvată este de a se ști, dacă femeile sătence pot sau nu să dobândească pământuri date locuitorilor săteni după legea de împroprietărire de la 1864, fie cu titlul oneros fie cu titlul gratuit;

Considerând că atât prin legea de la 1864 cât și prin cea interpretativă de la 1879 nu se prevede nicăeri că femeile sătence sunt incapabile de a dobândi pământ rural, și când legea nu o spune aceasta în mod expres și categoric, nu se poate prin interpretare declara o persoană incapabilă de a dobândi oare-cari drepturi, întru cât știut este că incapacitățile sunt de drept strict și de strictă interpretare;

Considerând că ceea-ce a condus pe legiuitor să de-

clare inalienabile pământurile date sătenilor și când a permis la anumite persoane și în anumite condițiuni să cumpere asemenea pământuri, a fost tocmai motivul ca nu cum-va aceste pământuri să cadă în mâini streine, fără însă să se preocupe dacă ele trec de la un sătean la altul, fie bărbat sau femeie, destul numai ca să nu treacă peste numărul pogoanelor cât s'a recunoscut prin lege spre a se menține mica proprietate; că dacă la 1864 s'a împroprietărit numai bărbați, această împrejurare este explicabilă prin faptul că legiuitorul a considerat numai pe clăcași proprietari pe locurile ce stăpânea după cum se exprimă categoric prin art. 1 din legea de la 1864, căci conform legilor anterioare numai bărbații făceau clacă, însă din moment ce clacă s'a desființat, evident că ori-cine poate cumpăra pământ rural fără să fi fost clăcaș, cu singura condiție ca cumpărătorul să fie sătean și cultivator de pământ; or, în această privință, nu mai rămâne nici o discuțiune că femeile sătence sunt sătence și cultivă și ele pământ; că legea rurală neschimbând ordinea succesorală și neescluzând pe sătence de la moștenire, fie testamentară, fie ab intestat a celui împroprietărit, rezultă implicit că femeia poate dobândi pământ rural cu titlul gratuit;

Ceea-ce invederează și mai mult că legiuitorul n'a exclus pe femeie de la proprietatea rurală, este și art. 4 din zisa lege, care prevede împroprietărirea femeilor văduve, fără copii, pe locurile convenite pentru casă și grădină în vatra satului, și dacă nu li s'a dat mai mult cauza este că n'a făcut clacă, iar nici de cum că legiuitorul din 1864 le-ar fi considerat incapabile; că nici un fapt de înalt ordin de stat n'a putut face pe legiuitor să împiedice pe femeia săteancă cultivate de pământ să dobândească fie chiar prin cumpărătoare pământ rural, cu atât mai mult prin testament;

Că dacă s'ar admite teza contrarie ar fi ca să se răstoarne ordinea succesorală și a face pe femeie incapabilă de a putea dobândi pământ rural, prin testament, fără nici un text expres de lege;

Că ast-fel fiind, părata Tinca G. Anton având dreptul să dobândească pământ rural cu titlul gratuit, bine i s'a testat de defunctul Ștefan Mitrea pământul în discuțiune;

Considerând în speță că din testamentul autenticat de Trib. Buzău la No. 507/1891, se constată că Ștefan Mitrea care după cum rezultă din dosar a încetat din viață și fără descendenți legitimi, a testat în favoarea păratei Tinca G. Anton pământul cu care el a fost împroprietărit conform legii rurale; că dar, părții în virtutea titlului de proprietate care este testamentul mai sus vorbit și-au probat în destul alegațiunea lor, urmează a se respinge acțiunea reclamantului ca nefondată.

Având în vedere și cererea de cheltueli de judecată și dispozițiunea art. 140 și 146 pr. civ., disp. art. 1169, 1170, 644 c. c., art. 1, 4 din legea rurală de la 15 August 1864, art. 1 din legea de la 13 Ianuarie 1879. (Dreptul pag. 499 din 1879 și 36 din 1900. D. Alexandrescu, Explicația teoretică și practică a cod. civil, Vol. 5 pag. 124 și ultimele deciziuni din 1904 a Curței de casație).

Pentru aceste motive, respinge, etc.

Jude delegat (s) C. C. Ialomițeanu

Grefier, (s) G. C. Săvulescu

COMISIUNEA DE APEL A CAPITALULUI pe 1907

Audiența de la 22 Martie 1907

Președenția D-lui P. HAGIOPOL, Președinte

Fiscul cu Em. Calavrezo

Decisiune No. 741

Contribuțiuni directe.—Patenta.—Dacă darea patentei

o dată stabilită de recensământul general se poate modifica în cursul periodului de 5 ani, în afară de cazurile prescrise de art. 50 și 51 din legea de constatare și percepere.

Conform art. 50 din legea contribuțiilor directe, rolurile alcătuite de recensământul general sunt valabile pe un întreg period de 5 ani, și nu se pot modifica de cât în cazurile anume prescrise de art. 51 din aceeași lege, adecă atunci când se va dovedi că noi baze imposabile sau ivit, sau când s-a adăogat noi contribuțiuni, sau dacă s'a desființat contribuțiunile existente. Că, prin cuvântul «noi baze imposabile», legiuitorul a înțeles când întreprinderile comerciale sau industriale s'au întins ori s'au restrâns, sau când bazele pe care sunt așezate drepturile proporționale se vor schimba.

Astfel, o patentă odată stabilită de recensământul general, nu poate fi redusă în cursul periodului de 5 ani, de cât atunci când se va dovedi că patentarul și-a restrâns comerțul, sau când bazele pe care sunt așezate drepturile proporționale se vor schimba.

S'au ascultat din partea Fiscului ca apelant d-l Inspector financiar Herișescu, iar din partea intimatului Em. Calavrezo, d-l avocat N. Vlădescu.

Comisiunea,

Asupra apelului d-lui președinte al Comisiunei comunale, făcut prin petițiunea înreg. la No. 46009/907, contra încheerii de constatare a comisiunei comunale cu No. 324/907, prin care comerciantul Em. Calavrezo a fost scăzut de la patenta clasa I, la care a fost impus prin recensământul general, la patenta de cl. II;

Având în vedere că Fiscul, prin d-l inspector financiar Herișescu, susține că d-l Emanuel Calavrezo prin recensământul general a fost impus la patenta clasa I și că comisiunea comună, fără a se fi justificat că numitul și-a schimbat bazele imposabile, l'a redus la patenta de cl. II și cere, întru cât reese atât din constatările făcute înaintea comisiunei comunale, cât și din constatarea făcută în instanță, că numitul comerciant exercită comerțul în aceleași condițiuni ca în trecut, a se admite apelul Fiscului și a se ordona înscrierea sa în rolurile cu patentă cl. I, așa cum a fost impus la recensământul general;

Având în vedere că d-l Em. Calavrezo, prin d-l avocat N. Vlădescu, se opune la această cerere, și susține că din constatările făcute de d-l controlor fiscal, cum și din toate cercetările făcute de comisiunea comună se constată că exercită comerțul de coloniale în cantități mari și cu amănuntul; că în asemenea condițiuni, urmează, conform legii patentelor, a fi înscris în roluri la patenta cl. II, cum bine a dispus comisiunea comună; că așa fiind, cere respingerea apelului;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 50 din legea pentru constatarea și perceperea contrib. directe, rolurile alcătuite de recensământul general sunt valabile pe un întreg period de cinci ani și nu se pot modifica de cât în cazurile și cu formele prescrise în lege. Că după dispozițiile art. 51, din aceeași lege, rolurile pot fi modificate în cursul periodului, prin adăogiri de noi contribuțiuni sau ștergeri de contribuțiuni existente, când noi baze imposabile sau ivit.— Că, prin cuvântul «noi baze imposabile» legiuitorul a înțeles, când întreprinderile comerciale sau industriale sau întins ori s'au restrâns, sau când bazele pe care sunt așezate drepturile proporționale se vor schimba;

Având în vedere că dacă acesta este principiul legii este constant că numai în aceste singure condițiuni, strict limitate, se pot modifica rolurile alcătuite de recensământul general; prin urmare, pentru a vedea dacă comisiunea comună bine sau nu a dispus reducerea patentei de la cl. I la cl. II a comerciantului Em. Calavrezo, rămâne a examina, în fapt, dacă numitul și-a schimbat bazele imposabile ale comerțului său;

Având în vedere că din constatarea făcută de d-l controlor fiscal, pe care s'a întemeiat comisiunea comună, se dovedește că comerciantul Em. Calavrezo aduce articole de băcănie în câtimii mari, vinde cu ridicata, cu jumătate ridicată și cu amănuntul, dar nu se constată cu nimic dacă și-a schimbat bazele imposabile, fie prin restrângerea operațiunilor, fie că bazele pe care sunt așezate drepturile proporționale ale prăvăliei (localului) s'ar fi schimbat;

Având în vedere că d-l ministru de finanțe, pentru a vedea dacă comersantul Em. Calavrezo și-a schimbat sau nu bazele imposabile, a ordonat a se face o descindere locală. Că din raportul d-lui S. Mihăilescu reese natura și întinderea comerțului, dar nu se dovedește că și-a schimbat bazele imposabile;

Având în vedere că comisiunea de apel, în asemenea împrejurare, pentru o complectă lumină și spre a-și face convingerea dacă comersantul Em. Calavrezo și-a schimbat bazele imposabile, uzând de disp. art. 39 din legea de constatare, a ordonat a se face o verificare a registrelor sale, delegând pe d-l C. Steriu, șef controlor, cu această lucrare. Că din raportul său se constată că numitul comerciant a refuzat de a pune la dispoziția sa spre verificare registrul inventar, singurul mijloc cu care d-sa atestă că s'ar putea dovedi până la evidență dacă și-a schimbat sau nu bazele imposabile;

Având în vedere că de și este adevărat că din citatele constatări rezultă că comerciantul Em. Calavrezo vinde și cu amănuntul, fapt care poate ar pune în discuțiune cestiunea dacă, în asemenea condițiuni, ar trebui să fie impus cu patenta de cl. I sau cl. II, dar ori care ar fi dreptățile sale, comisiunea de apel nu este în drept a se ocupa de aceasta, ci numai dacă și-a schimbat bazele imposabile de la recensământul general, că aceasta nu se constată nici din cercetările făcute, nici densusl nu o dovedește; ba, din contră, prin refuzul său de a da registrul inventar a făcut această dovadă chiar imposibilă;

Că dar, așa fiind, întru cât din toate aceste acte nu se dovedește o schimbare de baze imposabile, și întru cât această condițiune este esențială pentru modificarea rolurilor, comisiunea urmează a admite apelul fiscului și a reforma încheerea comisiunei comunale;

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte P. Hagiopol, comisiunea, admite apelul făcut de Fisc și menține impunerea comerciantului Em. Calavrezo la patenta de băcan cl. I, etc.

(ss) P. Hagiopol, C. I. Moteanu.

Secretar (s) Plăiașu.

A apărut :

*In Tipografia «Curierului Judiciar» Ediția III-a
Legea și procedura electorală pentru Cameră și Senat, consiliul comunal și județean, cu textul noilor modificări introduse în 1907 cu privire la permanența listelor electorale, adnotată cu jurisprudența Inaltei Curți de casație până la zi, de d-l George St. Bădulescu, prim-grefier la Inalta Curte de casație. Prețul : 3 lei broșat ; 4 lei legat flexibil în pânză.*

Comandele se primesc la «Curierul Judiciar».